

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Dobrossy István Jenő ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Vass és Vass Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Vass Gergely ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2019. november 5-én meghozott 14.P.20.154/2019/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200 000 (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára - 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes a felperes volt élettársának, **GY.L.**-nak az édesanyja.
- [2] Az alperes 2000. november 27-én megvásárolta 25 000 000 forint vételár megfizetésével a ...hrs.-ú ingatlan, mely a valóságban a **CÍM** alatt található. Az ingatlan a szerződés megkötésekor rossz állapotban volt, felújításra szorult. Az alperes mint építető kérelmére a ... Polgármesteri Hivatal Műszaki Osztálya 2001. szeptember 12-én engedélyt adott a meglévő, zártosított beépítésű módosított pince + földszint szintszámú lakóépület felújítására, átalakítására, meglévő lakóépület bontását követően, meglévő melléképület bővítéseként gépkocsi tároló építésére.
- [3] A felújítási munkálatokat az alperes rendelte meg, ő bízta meg a tervezőt és a kivitelezőket, akikkel a vállalkozási szerződéseket és saját nevében kötötte meg és ő fizette meg a vállalkozói díjakat is. Az elvégzett bővítéseket és átalakításokat követően az alperes részére az építési hatóság a használatba vételi engedélyt 2004. január 12-én kiadta.
- [4] A felperes a módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **CÍM** alatti ingatlan tulajdonosa ráépítés jogcímén 41/100 tulajdoni arányban ő maga és az alperest kérte kötelezni annak túrására, hogy az ingatlan-nyilvántartásba a tulajdonjoga az ingatlan 41/100 tulajdoni hányadára bejegyzésre kerüljön.
- [5] Keresetének jogalapjaként „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 137. §-ának (3) bekezdését jelölte meg. Arra hivatkozott, hogy a 22 379 749 forint bekerülési értékű felülepítményt legalább 50%-ban finanszírozta, mely az ingatlanban

41/100 arányú tulajdonjogot testesít meg. Előadta, hogy a felújítás megkezdését megelőzően, 2000 őszén az élettársával szóban megegyeztek, hogy a tulajdonjog, illetve minden engedély az alperes nevére kerül, mivel az élettársának az ellene folyó büntető- és polgári perek miatt jelentős kockázattal kellett számolnia és így zárták ki az eladósodás veszélyét.

- [6] A perrel felmerült költségében az alperest kérte marasztalni.
- [7] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségében történő marasztalását kérte, vitatta a felperes közreműködésének tényét.
- [8] Az elsőfokú bíróság a 11. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította, kötelezte, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 1 500 000 forint eljárási illetéket, az alperesnek pedig 1 387 500 forint perköltséget.
- [9] A döntését azzal indokolta, hogy a ráépítés törvényi feltételei nem következtek be. A tulajdonjogot csak az építő, vagy az építtető szerezheti meg, önmagában a beruházás költségeinek viselése a finanszírozót nem teszi ráépítővé, az csupán kötelmi jogi igényt keletkeztethet. A bírói gyakorlat egységes abban is, hogy a ráépítés címen való tulajdonszerzésnek feltétele az, hogy az építtető az építmény létesítéséhez szükséges engedélyeket beszeresse, vagyis annak az építői minősége vélelmezhető, akit az építési és használatbavételi engedély ekként tüntet fel.
- [10] A megdönthető vélelemmel szemben pedig a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy építtetői minősége fennáll.
- [11] A felperes azonban nem jelölte meg konkrétan az általa megvalósított beruházásokat, azok összecszerúságát, saját előadása szerint sem volt olyan, hogy készpénzt vagy anyagi hozzájárulást teljesített volna az alperes kezéhez, bár állítása szerint ő és a volt élettársa finanszírozta a beruházást.
- [12] A felperes nem tudta bizonyítani, hogy megközelíthetőleg 10 000 000 forinttal járult hozzá a beruházáshoz, a rendelkezésére állt összegeket a felújítási munkálatokra fordította, és a beruházásra fordított összegeket sem azonos módon jelölte meg keresetmódosításában, illetve személyes előadásában.
- [13] A bizonyítékok értékelése körében nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes volt élettársának, **GY.L.**-nak milyen vagyoni viszonyai, milyen perei voltak, az ekörben felajánlott bizonyítást mellőzte, minthogy a felperes volt élettársa maga is úgy nyilatkozott, hogy nincs ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonszerzése az ingatlanban. **B.Ané.nak**, a felperes édesanyjának tanúvallomása pedig kétséget kizáróan az építkezés felperes részéről történő finanszírozását nem bizonyította, a tanú ugyanis csupán a felperes előadásából értesült a finanszírozásról és csak feltételezés szintjén állította, hogy az alperesnek nem volt „anyagi tehetsége” a felújítási munkálatokra.
- [14] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, melyben elsődlegesen a sérelmezett határozat megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát, továbbá az alperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte.
- [15] Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 252. §-ának (2) bekezdése alapján, az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére hivatkozással.
- [16] Harmadlagosan szintén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte az 1952. évi Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján azzal, hogy az ítéletközlő kötelezze az elsőfokú bíróságot újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára, mivel a tényállás feltárása, a bizonyítékok értékelése nem, illetve egymásnak ellentmondóan történt meg, az elsőfokú bíróság az ellentmondást nem oldotta fel, így eljárása súlyosan jogszabályellenes, amely miatt a bizonyítási eljárás

megismétlése szükséges.

- [17] Negyedlegesen kérte, hogy az ítélet tábla mellőzze a perköltségfizetési kötelezettségét, vagy a perköltséget jelentős mértékben mérsékelje.
- [18] A felperes a fellebbezésében továbbra is arra hivatkozott, hogy bizonyította - illetve az elsőfokú eljárás megismétlése esetén bizonyítható -, hogy a beruházás megvalósítása családi alapon történt. Az alperesnek pénzügyi forrása abban nem volt, ő nem vett részt az ingatlan kiválasztásában, az átépítési-, felújítási koncepció kialakításában, a tervezésben az ingatlan tulajdonszerzésében névleges volt a szerepe. A beruházási folyamatban való részvétele pedig csupán egy esetleges végrehajtás elkerülését célozta. Állította továbbá, hogy a volt élettársával jóhiszemű ráépítőként jártak el, a közös jövőjük megalapozása érdekében végezték a munkálatokat.
- [19] Érelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás feltárása nélkül, idő előtt hozta meg döntését, nem folytatott le bizonyítást arra vonatkozóan, hogy az alperestől függetlenül történt a beruházás finanszírozása.
- [20] Az irányadó bírósági gyakorlatra hivatkozással állította, van lehetőség arra, hogy akik az építkezésben közösen vesznek részt, a közreműködésük arányában közös tulajdont szerezzenek, és ő a volt élettársa által finanszírozott ráépítéssel kialakuló tulajdonhányadot pedig nem akarja magának, hanem az alperest illeti.
- [21] Álláspontja szerint mivel az építési és használatbavételi engedélyeknek tulajdonjogot keletkeztető hatása nincs, azok jelen perben nem bírnak relevanciával, mert csupán technikai megfontolásból kerültek az alperes nevére kerültek kiállításra.
- [22] Vitatta az elsőfokú bíróság által hivatkozott bírósági határozatok adott ügyben történt alkalmazhatóságát, ugyanis azok nem családi jellegű beruházásokra vonatkoztak.
- [23] Állította, hogy a megtérítési igény érvényesítése rendkívül hátrányos lenne számára, hiszen a 2000-es évek elején megvalósított beruházás értéke az ingatlan mostani forgalmi értékéhez viszonyítva kismértékű volt.
- [24] Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a figyelmét kötelmi igénye érvényesítésére, így e lényeges eljárási szabálysértés miatt az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen.
- [25] Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást is hiányosan tárta fel, nem tisztázta, hogy az ingatlan névleges tulajdonosa saját pénzügyi forrásból áldozott-e az építkezésre vagy csupán leplezni akarta a gyermeke tulajdonszerzését, a vele szembeni végrehajtások sikertelensége érdekében.
- [26] Érelmezte a perköltség túlzott mértékben történő megállapítását.
- [27] Álláspontja szerint sem a tárgyalások száma, sem a beadványok terjedelme nem indokolja ilyen mértékű munkadíj megítélését, arra is tekintettel, hogy az eljárás során két permegszüntető végzéssel szemben is sikeres fellebbezést terjesztett elő az ítélet táblához.
- [28] Állította azt is, hogy az alperes okot adott a perre, a rosszhiszemű eljárásával akadályozta a tényállás feltárását, nem tárta fel ténylegesen vagyoni helyzetét, amellyel bizonyítani vagy cáfolni lehet a teljesítő képességét.
- [29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet - indokai alapján való - helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségében történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló következtetésre jutott.
- [30] Kiemelte, hogy a felperes sem a módosított keresetében, sem a saját előadása során nem tudott egységes, következetes és saját nyilatkozataival mindenben összhangban álló tényállást előterjeszteni, csupán általánosságokat közölt.
- [31] A keresetét számos alkalommal módosította, „keresgélte” a jogcímet, saját álláspontját próbálta felépíteni. A beruházás munkanemeinek tekintetében is ellentmondásos és következetlen

nyilatkozatokat tett, és a felújítási tevékenység során betöltött szerepéről is ellentmondásosak voltak a nyilatkozatai.

- [32] Állította, hogy a felperes nyilatkozata a jogvita eldöntése szempontjából nem bírt jelentőséggel, hivatkozásai hiányosak, homályosak és ellentmondásosak voltak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet megfelelően osztotta ki és megfelelően adott számot a bizonyítékok értékeléséről.
- [33] Vitatta, hogy az elsőfokú bíróságnak kötelezettsége lett volna „kioktatni” a felperest a kötelmi igény érvényesítéséről.
- [34] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a bírósági gyakorlatot is, ugyanakkor kifejtette, hogy a felperes fellebbezésében hivatkozott eseti döntések alkalmazásának perbeni esetben nincs helye, azért sem, mert mivel az élettársi közös vagyon megosztása a jelen eljárásnak nem tárgya. Bár a felperes tendenciózusan hivatkozott a fiával szembeni polgári és büntetőügyekre, valamint végrehajtásokra, azonban az ezzel összefüggő állítások teljes mértékben alaptalanok.
- [35] A perköltség összege vonatkozásában sem tartotta indokoltnak a költségek csökkentését, mivel az elsőfokú eljárásba számos jogi jelentőséggel bíró körülmény merült fel, melyre írásbeli beadvány formájában kellett nyilatkozni, illetve nagy számú okirati bizonyítékot is előterjesztett. A magas pertárgy érték emiatt indokolta a megállapított költséget.
- [36] A felperes az alperes ellenkérelmére tett nyilatkozatában vitatta az alperesnek azt az állítását, hogy a megvalósított beruházások munkanemei, azok ellenértéke és a megfizetés módja vonatkozásában nem tudott egységes álláspontot előadni.
- [37] Továbbra is hangsúlyozta, hogy szükséges az alperes vagyoni helyzetének tisztázása, mivel - állítása szerint - az alperesnek nem volt pénzügyi forrása arra, hogy a szerződéseket megkösse, a számlákat kifizesse. Szerepe csupán az volt, hogy leplezze az ő és volt élettársa közös vagyonát, ezért nem lehet a javára értékelni a nevére kiállított építési engedélyeket, szerződéseket, számlákat.
- [38] Álláspontja szerint az nem „vagyonosodási vizsgálat”, ha a bíróság arra kötelezi az alperest, hogy dokumentálja azon perbeli időpontokban meglévő anyagi eszközeit, amikor megvásárolta a felújításra szoruló ingatlant, finanszírozta az építési engedélyezési eljárást, fizette a vállalkozókat, majd újabb ingatlant vásárolt és újított fel. Ennek alátámasztására összegezte azt a folyamatot, amely a közte, az alperes és volt élettársa közötti színlelési szándékegységet mutatja.
- [39] Kérte, hogy az ítéletábra a nyugdíjas létből megmagyarázhatatlan vagyonosodási folyamatot engedje megvizsgálni, mert ennek elmaradása esetén ez az ügy jó példát szolgáltathat arra, hogyan lehet színlelt folyamatokkal és dokumentumokkal kisemmizni két egy évtizedes élettársi viszonyban élt személyt.
- [40] Az alperes a felperes nyilatkozatára tett észrevételében lényegében fenntartotta a korábbi nyilatkozatait, hangsúlyozta, hogy a felperes által kifejtettek irrelevánsak a per elbírálása szempontjából.
- [41] Az ítéletábra „A veszélyhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedésekről” szóló 74/2020. (III.31.) Korm. rendelet 29. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.
- [42] A fellebbezés nem alapos.
- [43] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, a rendelkezésére állt bizonyítékokat okszerűen, az 1952. évi Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően értékelte, döntése helytálló.

- [44] Mindenekelőtt az ítéletábra azt vizsgálta, hogy történt-e olyan eljárási szabálysértés, amely akár az 1952. évi Pp. 252. §-a (2), akár a (3) bekezdésének rendelkezése szerint a határozat hatályon kívül helyezését indokolta volna.
- [45] A felperes azonban alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést vétett, amikor az 1952. évi Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget.
- [46] A bíróságnak a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének következményéről kell a feleket előzetesen tájékoztatnia, amely kötelezettségének a perbeli esetben az elsőfokú bíróság teljeskörűen eleget tett. A bíróság tájékoztatási kötelezettsége azonban csak a jogvita keretén belül értelmezhető, a felek egyenjogúságának, a fegyveregyenlőségnek az elvét sértené, ha a bíróság ezt meghaladóan is teljesítené azt.
- [47] A bíróságnak a keresetváltoztatás előterjesztésének lehetőségéről csak akkor kell tájékoztatást adnia, ha a jogi képviselő nélkül eljáró fél tett olyan, jogilag jelentős tényre vonatkozó nyilatkozatot, amely igényként csak ilyen módon érvényesíthető. A tájékoztatás azonban csak a perbeli jog eljárási jogi érvényesítésének módjára vonatkozhat [1/2009. (VI.24.) PK vélemény 6. pont]. A perbeli esetben mindezen feltételek hiányában azonban az elsőfokú bíróságnak nem kellett a felperest tájékoztatnia a felperesi igény „megtérítési igényként” történő elszámolásáról.
- [48] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a jogvita elbírálásához szükséges tények körét és ezért nem tévedett a bizonyítási kötelezettség megállapításánál sem, amikor azt a felperesre terhelte.
- [49] A ráépítés törvényi feltételei meglétének bizonyítása a felperest terhelte, az alperesnek ezért nem kellett bizonyítania azt, hogy rendelkezett-e és ha igen, milyen összeggel a beruházási és a felújítási munkálatok megvalósításához.
- [50] A felperes a módosított keresetében a **CÍM** alatti ingatlan vonatkozásában 41/100 tulajdonjoga ráépítés címén, az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésének türése kért kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy az alperes fiával fennállt élettársi kapcsolata alatt az általuk, de az alperes nevére vásárolt ingatlant átépítették, illetve felújították saját pénzükből, amely beruházás értékének részéről finanszírozott összege 11 189 875 forint volt.
- [51] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes a ráépítés törvényi feltételeit nem bizonyította, az építkezés teljes költségét saját elmondása szerint sem ő viselte, építetői minősége nem volt, az engedélyeket sem ő szerezte be, döntési jogosultságát nem bizonyította, és azt sem, hogy az építkezést részben ő finanszírozta.
- [52] A jelen eljárásban irányadó régi Ptk. 137. §-ának (3) bekezdése szerint, ha valaki a más tulajdonában lévő épületet bővíti, ahhoz hozzáépít, vagy azt átépíti, vagy ha az idegen földön már épület áll, a ráépítéssel - a felek eltérő megállapodása hiányában - közös tulajdon keletkezik. A ráépítő tulajdoni hányadát az egész ingatlan értékéből a ráépített részre eső érték aránya alapján kell megállapítani.
- [53] A ráépítés egyik gyakori esete, amikor családjogi kapcsolatban történik az építkezés, mint ahogyan a perbeli esetben a felperes állítása szerint a volt élettársával közösen az alperes nevére vásárolt ingatlanba történő ráépítésből eredő igényét érvényesítette a volt élettársa édesanyjával szemben.
- [54] Helyesen hivatkozott a felperes arra, önmagában az a körülmény, hogy az építkezésben többen, közösen vesznek részt, nem zárja ki a tulajdonszerzését, legfeljebb a ráépítők a közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont (BH1962.10.3306.), ezért annak a ténynek alaptalanul tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság, hogy az építkezés teljes költségét nem a felperes viselte.
- [55] A felperes az általa állított szerződéskötési indokot nem bizonyította, de az okszerű sem volt, mivel az élettársi kapcsolatot megelőzően közösen vásárolt ingatlan esetén semmi nem zárta volna ki a

felperes tulajdonszerzését, a felperes saját vagyonát pedig későbbi élettársa külön adóssága miatt végrehajtás nem fenyegette.

- [56] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a ráépítés törvényi feltételei hiányoztak.
- [57] A felperes az alperes építetői minőségének vélelmét megdönteni nem tudta, a beruházásokat, azok összecszerúságát csak műszaki szakértő igénybevételével tudta nevesíteni, személyes meghallgatása során a kereseti kérelmétől jelentősen eltérő, 8 000 000 forint összegben jelölte meg a beruházásra fordított összeget.
- [58] A felperes az állított közreműködését bizonyítani nem tudta, ezért sem az általa hivatkozott jogeseteknek, sem az alperes, illetve a volt élettársa vagyoni-, jövedelmi viszonyainak nem volt jelentősége a kereset elbírálása szempontjából, különösen nem eredményezhette az a bizonyítási teher felperes által igényelt megfordítását.
- [59] Kiemeli az ítéletábla, hogy a ráépítés eredeti tulajdonszerzés, amellyel „ex lege” szerzi meg a ráépítő a tulajdonjogot a ráépítés befejezésének időpontjában irányadó forgalmi érték figyelembevételével, ezért a tulajdoni arányok meghatározását nem a szakértő által megjelölt bekerülési értéknek, vagy ráfordításnak az összege, hanem annak a forgalmi értékvetülete képezhette volna. Annak azonban nem volt jelentősége, hogy a felperesi igény megtérítési igényként történő elszámolása méltánytalan-e a felperesnek, vagy, hogy a felek között az ingatlan használatával összefüggésben milyen polgári- és büntetőeljárások vannak folyamatban.
- [60]igényelte a felperes a fellebbezésében a perköltségben történő marasztalása mellőzését, illetve a perköltség összegének csökkentését.
- [61] A felperes keresete nem vezetett eredményre, az alperes a perre okot nem adott/nem adhatott, eljárása rosszhiszemű sem volt. A bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte, így az alperesnek nem kellett feltárnia, hogy milyen forrásokból valósította meg a beruházási és felújítási munkálatokat, ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság helyesen marasztalta a pervesztes felperest az alperes perköltségében.
- [62] Az elsőfokú bíróság „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének b) pontja alapján helytállóan határozta meg a perköltség összegét is. Az így megítélt ügyvédi munkadíj a per nehéz megítélésű tárgyára, a ráépítésre tekintettel a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos volt, a tárgyalások és az előkészítő iratok száma annak megállapítását indokolta, ezért annak mérséklését az ítéletábla nem tartotta szükségesnek.
- [63] Mindezekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [64] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint az alperes számára a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő másodfokú perköltséget megfizetni, melynek összegét az ítéletábla az 1952. évi Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg az Ükr. 3. §-ának (1), (2), (5) bekezdéseiben és a 4/A. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel, figyelemmel arra a tényre is, hogy a fellebbezés elbírálása tárgyaláson kívül történt.
- [65] Az ítéletábla az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésében, valamint 15. §-ának (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a másodfokú eljárásban is pervesztes felperest a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére is.

Debrecen, 2020. május 18.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

- kiadó -